

З ДНЕМ ДЕРЖАВНОГО ПРАПОРА ТА ДНЕМ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ!

Уже 34 роки новітньої історії Україна відзначає День Незалежності. Сьогодні він – символ нашої незламності, нагадування про силу українського народу. Попри біль і втрати, ми доводимо світу, що наша свобода виборюється щодня ціною життя українських захисників і мирних людей. Віримо у Перемогу, шануємо пам'ять загиблих і тримаємося разом заради майбутнього!

ВТРАТИ

НЕТІШИН ПОПРОЩАВСЯ З ГЕРОЯМИ СВЯТОСЛАВОМ МЕЛЬНИКОМ ТА ІГОРЕМ МИТАРЧУКОМ

Народився Святослав 8 вересня 1988 року. У 2005 році закінчив Нетішинську загальноосвітню школу №2, де не один десяток років працює заступником директора з виховної роботи його мама Оксана Стоянівська. Працював складальником меблів, таксистом, а останні 12 років – да-

11 серпня на Донеччині загинув Святослав Мельник – матрос, старший водій першого відділення морської піхоти військової частини А4765.

лекобійником. Був мобілізований до лав Збройних сил України 12 травня 2025 року.

Святослав Мельник боровив Україну у складі 38-ї окремої бригади морської піхоти імені гетьмана Петра Сагайдачного. 36-річний солдат загинув 11 серпня 2025 року поблизу населеного пункту Шевченко на Донеччині під час виконання бойового завдання.

Останні чотирнадцять років разом із дружиною та дітьми мешкав у с. Шпанові на Рівненщині. Саме там 15 серпня відбулося прощання та поховання.

У загиблого Героя залишилися мама Оксана, вітчим Микола, який виховав Святослава (батько помер), дружина Людмила, донечка Валерія (5 років) та син Станіслав (12 років).

Вічна пам'ять і шана Герою.

Пішов із життя військовослужбовець Ігор Митарчук. 16 серпня мешканці Нетішина та Старого Кривина віддали останню шану захиснику.

Ігор Митарчук народився в багатодітній сім'ї. Закінчив місцеву школу. У Нетішинському професійному ліцеї здобув професію маляра-штукатура. Для нього війна розпочалася у серпні 2014 року. Військовослужбовець брав участь в АТО/ООС у складі 93-ї механізованої бригади, відстоюючи суверенітет і незалежність України, мужньо захищав Донецький аеропорт, де його відвага і стійкість стали прикладом справжнього патріотизму. Після повернення до мирного життя він невтомно працював, мріяв про майбутнє і прагнув зоробити життя рідних та громади кращим.

У перші дні квітня 2025 року Ігоря Митарчука знову мобілізували на військову службу.

13 серпня молодший сержант Ігор Митарчук помер у лікарні с. Скаржинці

Хмельницького району. Тепер йому назавжди 41 рік.

16 серпня нетішинці та кривинці провели воїна в останню земну дорогу. У скорботі – мати, брат та сестри. Відспівали захисника у Свято-Дмитрівському храмі у Старому Кривині. Поховали Героя з усіма військовими почестями на сільському кладовищі.

Радіаційний стан навколо Хмельницької АЕС за період з 11 по 18 серпня 2025 року

Викиди	ГДВ, %	Гамма-фон	мкЗв/год	Гамма-фон	мкЗв/год
		м. Нетішин	0,08	с. Межиріч	0,08
ДІН	0,0052	м. Славута	0,07	с. Білотин	0,09
ІРГ	0,0795	м. Острог	0,08	с.т. Мізоч	0,08
ЙОД*	0,0011	с. Ст. Кривин	0,09		

* – сума радіоактивних ізотопів йоду.

Радіаційний, екологічний та протипожежний стан на промисловому майданчику та у прилеглих регіонах знаходиться на рівні, відповідному нормальній експлуатації енергоблоків, і не перевищує природних фонових значень.

В ЄДНОСТІ - НАША СИЛА!

ВАЖЛИВО

РОБОТУ ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ АЕС У ПЕРШОМУ ПІВРІЧЧІ ВИЗНАНО ЗАДОВІЛЬНОЮ

Комісія з оцінки фінансово-господарської діяльності НАЕК «Енергоатом» визнала роботу філій АТ у першому півріччі 2025 року, зокрема Хмельницької АЕС, задовільною.

Під час засідання комісії АТ «НАЕК «Енергоатом» під головуванням очільника компанії Петра Котіна, на якому аналізували показники роботи усіх філій товариства за перше півріччя поточного року, члени комісії заслухали звіти керівників усіх відокремлених підрозділів НАЕК у режимі відеоконференції. Участь у ньому взяли також провідні фахівці та керівники окремих підрозділів філій АТ «НАЕК «Енергоатом».

Генеральний директор ХАЕС Андрій

Козюра зазначив, що за перше півріччя 2025 року колектив Хмельницької АЕС успішно виконав виробничі завдання з генерації електроенергії та оптимізував тривалість планово-попереджувальних ремонтів, попри виклики воєнного часу. Колектив філії «ВП ХАЕС» продовжує активну роботу з підготовки до осінньо-зимового періоду.

За перше півріччя 2025 року українські АЕС згенерували понад 26,8 млрд кВт*год електроенергії. Коефіцієнт використання

встановленої потужності електростанцій перевищив 78%, а в осінньо-зимовий період 2024-2025 років наблизився до 100%. Частка НАЕК у загальному енергобалансі країни становить понад 50%.

«Енергоатом стабільно виконує всі завдання, підтримуючи державу у цей непростий час. Наші показники зростають, і я вдячний колегам за їхню фаховість та професіоналізм. Основний пріоритет напередодні холодів – виконати всі ремонтні роботи на АЕС, щоб узимку дев'ять енергоблоків забезпечували

українські родини світлом і теплом. Ми вже на фінішній прямій і встигаємо завершити ремонтну кампанію до початку осінньо-зимового періоду без втрат якості. Продовжуємо рухатися далі!», – зазначив керівник Енергоатому Петро Котін у підсумку роботи комісії.

Компанія продовжує у повному обсязі виконувати спеціальні обов'язки із забезпечення доступності електроенергії для побутових споживачів (ПСО). За звітний період Енергоатом сплатив майже 84 млрд грн, що дозволило зменшити фінансове навантаження на українські родини та витрати на електроенергію.

Власна інформація

ЛЮДИ АТОМА

ЮРІЙ ТИПУСЯК: МІЙ РІДНИЙ ДІМ – МОЄ МІСЦЕ СИЛИ

Понад сорок років тому на Хмельницькій АЕС було створено планово-економічний підрозділ. 28 років у ньому працює Юрій Типусяк: 2 вересня 1997 року розпочалася його трудова біографія на наймолодшій українській АЕС. З 2015 року Юрій Іванович, пройшовши щаблі кар'єрного зростання, очолив планово-економічне управління філії «ВП ХАЕС» АТ «НАЕК «Енергоатом».

МІЦНА РОДИНА – ЗАПОРУКА РОЗВИТКУ ГАРМОНІЙНОЇ ОСОБИСТОСТІ

Юрій Типусяк пишається, що він родом зі стародавнього Острога. З теплом у серці пригадує прабабусю Варвару, яка мешкала у селі Нетішині поблизу млина, бабусю Тетяну й дідуся Миколу. Мабуть, саме вони встановили вектор розвитку мамі Валентині Миколаївні, яка в сімейному тандемі з татом Іваном Миколайовичем прищепила хлопцю риси шляхетності й поваги у виборі своєї професії. Дитинство та шкільні роки Юрія та його молодшого брата Миколи щасливо промайнули у Мукачеві, на Закарпатті. Мама й тато, після закінчення Львівської політехніки, переїхали до міста сакур як молоді спеціалісти.

«Моєю першою життєвою кризою стало усвідомлення того, що я – шульга. Як пригадували мама й тато, тоді всіх переєвчали, і мене також намагалися. Але згодом я одні й ті ж дії робив і правою, і лівою рукою. Батьки жартували, що я не сідав обідати, поки в моїй і правій, і лівій руці не було по котлеті. Це була моя улюблена страва. Тому сьогодні у мене дві праві руки: ліва-права і права-права», – посміхається Юрій Іванович.

Можливо, це розвинуло аналітичне й креативне мислення у хлопця, та й мамин приклад, яка все життя пропрацювала економістом, фінансистом, бухгалтером, вплинули на подальший професійний вибір Юрія. Ще у сьомому класі він твердо знав, що його майбутня спеціальність – економіст. З вибором вишу теж питання не поставало: обоє з братом у свій час стали студентами славнозвісної Львівської політехніки. У школі він також цікавився фізикою та хімією, а ще – інформатикою, бо разом з братом опановував ази роботи на перших електронно-обчислювальних машинах на касетах. Тоді вивчив двійкову мову програмування – BASIC.

«Сім'я – це міцна опора в моєму житті. Ми завжди ладили, батьки старалися виховувати нас з братом самостійними та відповідальними. Обоє закінчили Львівську політехніку, тато нам про всі хитрощі студентського життя в гуртожитку розповів, тими порадами часто користувалися», – каже Юрій Іванович. Про навчання у виші згадує з теплом. Вчитися було цікаво, бо мав хороших викладачів, ходив на плавання, студентське життя було насиченим, веселим та безтурботним. За п'ять років Юрій успішно закінчив економічний факультет та отримав диплом менеджера виробничої сфери в енергетиці. «Львівська політехніка – потужний та прогресивний за-

клад, – переконаний Юрій, – він дав дуже багато міцних знань. Оскільки у мене була економічна діяльність у сфері енергетики, то акцент ставився на фізику. Ми виконували багато лабораторних робіт, аби розумітися в законах електрики та механіки».

нують завдання у трьох відділах: відділі планування та прогнозування, фінансовому відділі, відділі планування виробничої діяльності та витрат. Вони постійно підвищують свій професійний рівень, у роботі керуються принципами пріоритету інтересів виконання виробничої

Колектив планово-економічного управління філії «ВП ХАЕС» АТ «НАЕК «Енергоатом», 2024 рік

НОВА ВІХА ЖИТТЯ – ХМЕЛЬНИЦЬКА АЕС

2 вересня 1997 року розпочалася трудова біографія Юрія Типусяка на Хмельницькій АЕС – економістом планово-економічного відділу під керівництвом Михайла Іванова. Він пройшов щаблі професійного зростання: від економіста до начальника управління. «Планування – це процес визначення цілей розвитку та засобів їхнього досягнення. Мій викладач не втомлювався наголошувати, що в економіці також присутні тактика, стратегія та логістика. На цих постулатах і будуються короткострокові та довгострокові плани, аби забезпечити ефективне функціонування будь-якого підприємства. За майже три десятиліття багато завдань стояло перед планово-економічним підрозділом ХАЕС. Пам'ятаю, ПЕВ щомісяця рахував тариф на електроенергію. Потім ця функція перейшла в НАЕК. Завдання постійно змінювалися, багато з того, що було раніше, уже неактуальне. Наприклад, раніше ми вели господарську діяльність теплиці, підсобного господарства, рибогоспу. Зараз перед управлінням стоять нові завдання, які на часі, та й працювати сьогодні значно ефективніше, бо немає стосів паперів, майже все є в електронному вигляді», – розповідає Юрій Типусяк.

Нині у планово-економічному управлінні працюють 24 спеціалісти, які вико-

програми філії «ВП ХАЕС» – безпечно-го виробництва електричної та теплової енергії. «Виконавець має усвідомлювати, що робить, перевіряти, що зробив, і лише після того відправляти свою роботу далі», – саме на такому алгоритмі щоденної роботи наголошує керівник Юрій Типусяк.

РОБОТА ЯК ТВОРЧІСТЬ

«За що люблю свою роботу? Мені подобаються цифри – це масив інформації, яким потрібно вміти користуватися. Планування – це вже 50% виконаної роботи, це дуже цікавий і безперервний процес. Зараз, наприклад, плануємо потреби Хмельницької АЕС на 2026 рік. У будь-якій роботі людина повинна хотіти вчитися, дізнаватися щось нове у своїй професії, цікавитися, застосовувати нові знання у роботі. Не люблю фразу «Я не економіст», бо ці навички кожен з нас використовує в повсякденному житті: сімейному бюджеті, заощадженнях, інвестиціях, – розмірковує Юрій Типусяк. – Якими рисами повинен бути наділений економіст? По-перше, потрібно мати бажання не просто працювати, а розвиватися. Потрібно бути уважним, пунктуальним, відповідальним, творчим, мати розвинене логічне мислення, вра-

ховувати у своїй роботі всі вимоги часу й законодавства».

Юрій Іванович зауважує, що задоволений своїм професійним вибором: якби потрапив у шкільні роки, то знову б обрав економічний фах. Додає: «Міг би ще електриком бути, теж цікаво. Ну і психологія, як наука, притягує. Мені дуже подобалося її викладання в інституті».

Співрозмовник каже, що робота займає настільки багато часу в його житті, що на хобі практично не лишається часу. Однак подобається важкий рок та ритмічна драйвова музика, слухання якої він поєднує зі швидкою їздою на автомобілі (звісно, не порушуючи правил дорожнього руху). Зізнається, що останнім часом став сентиментальним. Деякі пісні настільки пробирають душу... І от це логічно пояснити не може, емоції не піддаються аналітичному мисленню.

А ще Юрій любить розгадувати логічні числові головоломки – sudoku. Переконали, що українці – найсильніші гравці у розв'язуванні логічних завдань.

МІСЦЕ СИЛИ

Кожна людина має власний рецепт щастя і місця сили. Там, де легко думається, мріється і живиться. «Люблю з дружиною пити каву зі своїх глиняних горняток, – ділиться Юрій Типусяк, – це ранковий ритуал. Люблю це робити у кав'ярнях Львова, але найліпше – у себе вдома. Тоді весь світ завмирає і стихається ритм життя. Наш власний будинок – моє найбільше місце сили. Це моя обитель, де я черпаю віру і натхнення. Там спокій, тиша і простір. Хочеться жити тут і зараз, пити з горнятка ароматну каву і насолоджуватися місцем, де можна мріяти і творити. Війна поставила на паузу усі мої мрії, головна мета – Перемога та стабільний мир. І маючи відчуття домівки в серці і рідну землю під ногами, це зробити набагато легше. Вірю, що все буде Україна!».

Тетяна Степанюк
Фото Сергія Цимбаліста

20 серпня Юрій Типусяк відзначив свій золотий ювілей. Колектив ПЕУ щиро вітає іменинника з гарною датою у житті та бажає міцного здоров'я, нових успіхів, Перемоги та стійкого миру.

ВАРТОВІ СВІТЛА

МОЛОДШИЙ СЕРЖАНТ ПІДРОЗДІЛУ МЕДИЧНОЇ ЕВАКУАЦІЇ ЗІНА КОЛИЧЕВА: «ДЛЯ ВОРОГА ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ – МІШЕНЬ»

Зіна Количева понад чверть століття працює на Хмельницькій атомній електростанції. Жінка завжди вирізнялася патріотичною позицією, а з початком російсько-української війни разом з колегами активно допомагала українським захисникам. Особисто відвозила допомогу в обпалені війною регіони України. Проте майже рік тому вона вирішила, що цього недостатньо, і пішла у ЗСУ. Медик за освітою, молодший сержант підрозділу медичної евакуації Зінаїда Количева нині рятує поранених «на нулі». Нашому виданню вдалося поспілкуватися з жінкою через інтернет-сервіс.

Під свист снарядів і гуркіт дронів вона виносить поранених із поля бою. Це історія жінки, яка вирішила, що ховатися – не варіант.

– Зіно, Ви завжди вирізнялися чіткою патріотичною позицією та активним волонтерством. Проте в певний момент вирішили, що цього недостатньо, і кардинально змінили життя...

– Війна триває, ми тримаємося. Але без ресурсу не вистояти. І найцінніший ресурс – не техніка. Найцінніше – це люди: фахівці, сильні й вмотивовані.

Час ухвалювати рішення, інакше ми втратимо те, що маємо, і тих, хто нас реально захищає.

Ховатися – не стратегія. Ми мусимо

ставати сильнішими й міцно стояти на ногах.

Тому я тут... Нас тут тримає патріотизм. Дуже дякую своїм батькам, що передали мені його на рівні ДНК.

Рішення підписати контракт зі Збройними силами України не народилося в одну мить. Воно далось непросто. Але настав час, і я зрозуміла, що діти вже дорослі й здатні розв'язувати проблеми самостійно. Вони поруч із батьком – моїм чоловіком, який завжди мене підтримує. Тож я вирушила до ТЦК – так почався мій військовий шлях.

«Одного разу я собі пообіцяла, що намагатимусь забувати випадки з евакуації, адже не завжди вдається врятувати бійця. Та коли після допомоги солдат одужує – це найкраща винагорода за роботу».

– Здебільшого всього вистачає. Якщо чогось бракує, волонтерські організації допомагають у режимі «нестоп». Проблеми стандартні: автомобільна техніка для евакуації, РЕБ, запчастини, гума.

Мені пощастило працювати на ХАЕС – постійно відчуваю силу і підтримку енергопідприємства, колег, підрозділів, ГО «Енергія наших сердець». Кожне об'єднане прохання задовольняють без зволікань. Тож працівники ХАЕС фактично теж рятує поранених.

Хочу сказати, що більшість моїх колег, працівників ХАЕС, щиро переймаються війною й всіляко намагаються простягнути руку допомоги, підтримати словом у важкі моменти.

– Що відчули, коли вперше опинилися на передовій?

– Перед тим був півтора місячний базовий військовий вишкіл. Але курс на полігоні та реальна війна – це різні речі. Новачкам варто відразу зосередитися й переймати досвід професіоналів – це запорука виживання. Мені пощастило з першого дня служити з такими людьми.

Що відчула на передовій? Чесно, страху не було, радше – тривога: «Що буде далі?». На «нулі» вишся бути в моменті, ухвалювати миттєві рішення, брати відповідальність за себе й пораненого. Тим паче, коли служиш за кілька кілометрів від лінії бойового зіткнення.

Звикаєш до всього – навіть до канонади артилерії, гуркоту дронів, свисту снарядів. А втома – найкраще сподійне...

Зінаїда Количева, молодший сержант підрозділу медичної евакуації

НАЙСТРАШНІШЕ НА ВІЙНІ – ВТРАЧАТИ ПОБРАТИМІВ

– Як Ви даєте собі раду зі страхом, боєм і втратою побратимів?

– Передусім я жива людина, жінка і, звичайно, я дуже болісно переживаю втрати, особливо тих, кого знала особисто. Єдине, що рятує – підтримка тих, хто поруч. А ще розуміння, що не можна опускати рук, бо ворог тільки цього й чекає.

Завжди знаходиться час для молитви – це мені дуже допомагає.

– Як до Вас ставляться побратими-чоловіки? Чи приходилося «доводити» свою силу?

– Побратимство для мене – це не тільки про страждання і тяготи війни. Це про довіру, підтримку, допомогу, про спільний побут і жарти. Відважні на полі бою чоловіки у побуті бувають різними: хтось, немаленький на зріст, третій раз поспіль головою б'ється об раму дверей, хтось вже годину шукає шкарпетки, хтось приміряє антидроновий плащ і виглядає як «каспер». Ось воно побратимство, воно і тримає нас на плаву в темні дні.

Я вже зараз розумію, що мені дуже пощастило з бойовими товаришами. З першого дня перебування тут я відчула до себе велику повагу і розуміння. Важких ситуацій не було, у мене найкращий колектив, який тільки міг бути. Я вдячна їм за це.

– Що найстрашніше Ви бачили або пережили на війні?

– Втрату побратимів...

«ЗАКЛИКАЮ УКРАЇНЦІВ НЕ ЖИТИ ВІДКЛАДЕНИМ ЖИТТЯМ»

– Що мотивує не опускати зброю?

– Я мушу довести до кінця те, що розпочала. Хочу побачити, як Україна вибере собі мирне і переможне небо, щоб моя онука Мілана могла щотижня зустрітися з бабусею. Хочу, щоб моє рідне місто Нетішин процвітало.

– Що варто цивільним зрозуміти про війну? Що б Ви хотіли сказати українцям, які зараз у тилу?

– З перших днів війни українці зробили свідомий вибір – воювати за свою землю, за майбутнє своїх дітей. Це вибір вільних людей. В умовах боротьби ми навчилися генерувати електроенергію, будувати житло, виховувати дітей. Перемир'я не складається, ворог демонструє бажання воювати.

Тут, на передовій, я розумію, що загрози й небезпеки надовго. Тому закликаю українців не жити відкладеним життям: уже сьогодні любити, мріяти, діяти... Обов'язково настане день, коли центральна площа міста Нетішина перестане бути місцем прощання з полеглими Героями. Натомість ми їх вшановуватимемо у День нашої Перемоги.

А зараз потрібно працювати над тим, щоб цей день якнайшвидше настав. Набираємося сил, терпіння і лупаємо цю скалу далі.

Слава Україні! Слава її Героям!

Спілкувалася Лариса Власюк

МАЙЖЕ РІК НА ФРОНТІ

– Скільки часу Ви вже на війні?

– Майже рік. У званні молодшого сержанта проходжу службу в підрозділі медичної евакуації.

– Де саме довелося служити?

– Виконую бойові завдання на півдні України. Напрямок непростий, але важливий – Роботине, Нестерянка, Копані Оріхівського району на Запоріжжі. Гадаю, кожен українець не з доброї волі знає ці населені пункти.

– Вистачає обладнання та медикаментів на передовій? Чи відчуваєте підтримку колег-атомників?

«9-та година ранку щоразу розриває серце на шматки. У думках вирунають спогади усіх моїх виїздів і виходів, коли я не встигла і не змогла дістатися туди, де дуже була потрібна...».

БУДНІ БОЙОВОЇ МЕДИЦИНИ

– Яка підготовка потрібна для роботи на передовій?

– Спершу моральна, потім фізична. Вага спорядження може коливатися від 20 до 40 кг – і ніхто не робить знижки на статі. Іноді важко, але час і досвід – найкращі вчителі.

– Як виглядає чергування бойової медицини на «нулі»?

– Бойові медики – особлива ланка медперсоналу, адже ми рятуємо життя безпосередньо в зоні бою. Вільного часу майже немає.

Можна добу чергувати на евакуації, витягувати поранених, доставляти до стабілізаційних пунктів. За необхідності – супроводжувати бійців по лікувальних закладах. Робота різна, але дуже важлива, бо іноді є вирішальною для виживання бійців. Термінова евакуація та швидке надання допомоги істотно підвищують шанси на швидке одужання. Однак за різних умов евакуація може тривати від десятків хвилин до годин, а інколи й днів.

– Чи доводилося Вам працювати під обстрілами або евакуювати поранених у надзвичайно складних умовах?

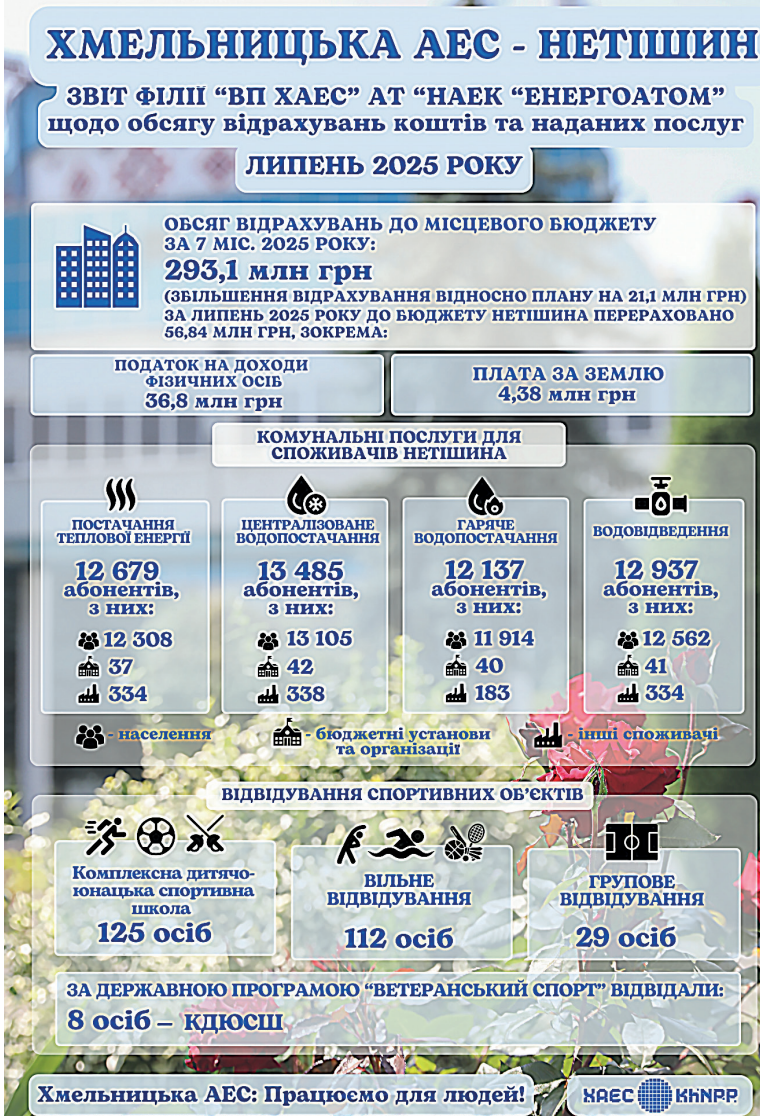
– Звичайно, саме в цьому й полягає наша робота – надавати невідкладну допомогу, евакуювати поранених. Зрештою, тут взагалі немає поняття безпечного місця. Ворог без зупину здійснює обстріли й намагається уразити ударними дронами. Активно шукає наші стабілізаційні пункти та хоче їх знищити керованими авіаційними бомбами. Думаю, всі вже давно зрозуміли, що для рашистів червоний хрест – це мішень.

– Поділіться історіями з життя.

– Зазвичай найпоширенішими бойовими травмами є контузії та ушкодження уламками, а також, на жаль, ампутації кінцівок.

Один з останніх випадків – ушкодження обох кінцівок (рук) через вибух міни. Тільки завдяки вчасній допомозі пошкоджені кінцівки вдалося врятувати, а боєць уже в строю.

Днями було врятовано двох бійців, які отримали важкі опіки. Зараз вони успішно проходять лікування, після чого буде реабілітація.

ПРАЦІВНИКИ ХАЕС СТАЛИ СРІБНИМИ ПРИЗЕРАМИ БЛАГОДІЙНОГО ЗАХОДУ «ENERGY SPRINT TRIATHLON»

Працівники Хмельницької АЕС взяли участь у благодійному триатлоні на підтримку ЗСУ «Energy Sprint Triathlon», який відбувся 16 серпня на базі РОК «Біле озеро». Захід був організований Рівненською АЕС та організацією молоді ППО РАЕС. Понад 100 спортсменів з різних куточків України стали учасниками індивідуального заліку та естафети.

Учасниками благодійного івенту стали працівники філії «ВП ХАЕС» АТ «НАЕК «Енергоатом». Наша команда, до складу якої входили працівники ХАЕС, Національної гвардії та нетішинці, показала хороші результати. Спортсмени успішно подолали три етапи: плавання – 750 м, велогонка – 20 км, біг – 5 км.

Зокрема, абсолютною переможницею в індивідуальному заліку стала нетішинка Марія Харитоненко, яка також отримала титул «Найшвидша працівниця Енергоатому». Марія подолала непрості етапи. «Дуже сподобалося, тут – хороша атмосфера, всі підтримують один одного. Кожен учасник приїхав сюди заради головної мети – підтримати наших військових. Дякуємо їм за можли-

Команда нетішинських атомників «ДрімТім» – третє місце в естафеті

вість брати участь у таких змаганнях. Окрема подяка організаторам», – поділилася щаслива переможниця своїми емоціями.

У своїх категоріях перші місця посіли Вадим Місько (ГТЦ) та нетішинка Майя Боровик, бронзу виборів Денис Гордєєв

Працівники Хмельницької АЕС взяли участь у благодійному триатлоні «Energy Sprint Triathlon»

(ЕРП). Третє місце в естафеті здобула команда, яку представляли хмельницькі атомники «ДрімТім».

Своїми враженнями після подолання всіх етапів поділився працівник гідротехнічного цеху Вадим Місько: «Мені сподобався велоетап, можливо, хотілося б ще більше піску, щоб повністю відчувати трасу. Все було чудово, організація дуже хороша».

Команда ХАЕС у загальнокомандному заліку посіла друге місце. Під час благодійного івенту спортсменам вдалося зібрати понад 85 тисяч гривень, які будуть спрямовані на потреби ЗСУ. Дякуємо організаторам за проведений захід, дружню атмосферу та гостинність. Сьогодні, як ніколи, ми повинні бути об'єднаними. Разом до Перемоги!

Вікторія Гаврилук

НА ЯРМАРКУ В МАЛІЇВЦЯХ НЕТІШИНСЬКІ АТОМНИКИ ДОЛУЧИЛИСЯ ДО ДОПОМОГИ ВІЙСЬКОВОМУ ГОСПІТАЛЮ

16 серпня в Маліївцях (Дунаєвеччина), на території палацу Орловських, а нині Малієвського історико-культурного музею, відбувся благодійний ярмарок, у якому взяли участь працівники Хмельницької АЕС разом із родинами. Мета – збір коштів для Хмельницького військового госпіталю, а також об'єднання подолан навколо свого – мистецтва, культури, традицій, автентичної кухні. Нетішинські атомники того дня долучилися до покращення умов реабілітації українських захисників.

Родзинкою ярмарку стала неформальна атмосфера спілкування. Біля яток із крафтовою продукцією можна було за просто зустрітися з актором та шоуменом Олександром Педаном, режисером історичної драми «БожеВільні» Денисом Тарасовим, музикантами відомих українських гуртів, зокрема «Мотор'ролли». Справжнім подарунком став приїзд акторського складу українського серіалу «Кава з кардамоном» – Ніни Набоки, Лесі Самаєвої, Людмили Смородіної, Надії Хільської, а також виконавиці головної ролі Олени Лавренюк. Запрошеним гостем заходу був український співак і автор пісень Максим Бородин.

«До допомоги нашим воїнам, окрім виділення бюджетних коштів, потрібно долучати й кошти благодійних заходів. Неважливо – десять тисяч гривень чи десять мільйонів – це треба робити. Сьогодні ми маємо бути згуртованими, плече до плеча виборювати нашу Перемогу», – прокоментував Сергій Тюрін, начальник Хмельницької обласної військової адміністрації.

Ініціатор заходу Сергій Гамалій підкреслив, що благодійний ярмарок у Маліївцях – це насамперед про допомогу нашим захисникам: «У час війни кожна ініціатива має бути благодійною – для тих, хто щодня тримає над нами небо. Але це також і про неймовірну кількість людей, які зібрався разом. Водночас ярмарок – це підтримка українського малого та середнього бізне-

су, крафтових виробників і майстрів, які створюють унікальні речі та доводять: сила України – у людях. Кожна покупка стала внеском не лише у благодійний збір, а й у розвиток локальної економіки, у підтримку тих, хто навіть зараз працює, творить і розвиває країну».

«Сьогодні кожна гривня, кожна купівля товарів, представлених на ярмарку, це не лише фінансова допомога шпиталю, а й підтвердження того, що ми єдині, боремося, віримо у Перемогу та допомагаємо», – додала Олена Полянська, голова благодійної організації «Захисти Хмельниччину».

Того дня ярмаркував і ведучий, шоумен Олександр Педан: «Найголовніше, ми зібрався, щоб допомогти нашим воїнам з реабілітацією – ми збираємо гроші на військовий шпиталь. По-друге, це удар у пику нашому ворогу. Адже наші захисники борються за те, щоб їхні діти мали щасливе дитинство, а тут багато розваг, майстер-класів для малечі. Це можливість згуртуватися і допомогти нашим Силам

Працівники Хмельницької АЕС з родинами на благодійному ярмарку в Маліївцях (Дунаєвеччина)

Біля 18-метрового штучного водоспаду в Малієвському парку

оборони».

Під час заходу вручили почесні відзнаки від ОВА тим, хто своєю працею та ініціативами робить внесок у розвиток краю й допомогу нашим захисникам.

Для дітей організували майстер-класи, ігри та розваги від відомих подільських майстрів і мистецьких закладів. Навколо палацу облаштували тематичні фотозони в історичному стилі з каретами та костюмами. Особливої уваги заслуговує 18-метровий штучний водоспад у Малієвському парку та печери водоспаду, пов'язані з давнім монастирем і з ім'ям легендарного Устима Кармелюка.

Благодійний ярмарок у Маліївцях об'єднав родини з усієї Хмельниччини навколо підтримки ветеранів та вкотре довів: ми сильні, коли разом! Нам є що оборонити!

Лариса Власюк
Фото Сергія Цимбаліста

Перспектива

«Перспектива» – інформаційний вісник Хмельницької АЕС. Видається на виконання ст. 10. «Права громадян та їхніх об'єднань на одержання інформації у сфері використання ядерної енергії та радіаційної безпеки» Закону України «Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку» та на підставі ч.3 ст. 15 Закону України «Про медіа»

Розповсюджується безкоштовно виключно серед працівників Хмельницької АЕС та на території громад, які входять у 30-кілометрову зону спостереження Хмельницької АЕС.
2025©ВРГІЗМІ філії «ВП ХАЕС» АТ «НАЕК «Енергоатом»

Головний редактор Тетяна Степанюк, тел.: 6-37-84
Редактор Лариса Власюк, тел.: 6-37-85
Кореспондент Олександр Шустерук, тел.: 6-37-86
E-mail: stepanyuk.tetiana@khnpp.atom.gov.ua
Віддруковано у видавництві ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ», м. Київ, вул. Марка Вовчка, 12/14, тел/ф.: (044) 581-68-15.
Тираж 1000 екз.

